

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 27 stycznia 2016 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. przeciwko W. B. o zapłatę kwoty 1.370,00 zł Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od W. B. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 791 złotych z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w stosunku rocznym w zakresie kwoty 600 złotych od dnia 8 maja 2015 do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że roczna stopa odsetek w okresie od dnia 8 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku nie przekroczy czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, zaś w okresie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty nie przekroczy stopy odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz w zakresie kwoty 191 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 127 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalając powództwo w pozostałej części, a także nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w części oddalającej powództwo. Zaskarżonemu wyrokowi apelująca zarzuciła:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie błędne przyjęcie, że powód przesłał pozwanemu wezwania do zapłaty, podczas gdy były to zawiadomienia o skutkach braku zwrotu pożyczki;
2. naruszenie przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez lakoniczne i niewyczerpujące uzasadnienie, a mianowicie uznanie, że opłata za czynności windykacyjne jest opłatą ryczałtową, ma charakter zastrzeżenia kary umownej oraz że jest ona rażąco wygórowana bez jasnego i precyzyjnego wyjaśnienia na jakich przesłankach sąd I instancji oparł takie stanowisko.

W oparciu o wskazane zarzuty strona powodowa wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie co do istoty tej części sprawy, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Rozpoznając niniejszą sprawę w postępowaniu uproszczonym - art. 505¹ pkt 1 k.p.c. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie zasadnie przyjął, że powództwo jedynie w zakresie należności tytułem kapitału pożyczki oraz kwoty z tytułu opłaty przygotowawczej było uzasadnione, w pozostałym zaś zakresie, tj. co do żądanej kwoty 200 zł tytułem kosztów zawiadomienia i 400 zł tytułem kosztów windykacji podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku Sądu II instancji w wypadku nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Odnosząc się do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności wskazać należy, że uznanie, iż mamy do czynienia z postępowaniem uproszczonym pociąga zarazem za sobą daleko idące konsekwencje dotyczące kształtu wnoszonego w tym postępowaniu środka odwoławczego. Zgodnie bowiem z treścią art. 505⁹ § 1 k.p.c. apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Wymienione w powołanym przepisie podstawy apelacji w postępowaniu uproszczonym należy traktować jako podstawy wyłączne. W związku z powyższym podstawą zarzutu nie może być np. błędne ustalenie stanu faktycznego

sprawy przez sąd I instancji. W literaturze (por. Manowska, Postępowania odrębne, s. 323) słusznie dostrzeżone zostało, że błąd w ustaleniach faktycznych może zostać zgłoszony pośrednio poprzez podniesienie zarzutu naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, np. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, która zamiast swobodna stała się dowolną. Takie zaś zarzuty nie zostały podniesione w apelacji.

W konsekwencji Sąd odwoławczy nie mógł rozpoznać zarzutu sformułowanego w punkcie 1. apelacji dotyczącego „sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia” albowiem jego sformułowanie w postępowaniu uproszczonym było niedopuszczalne.

Nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy w pełni podziela bowiem w tej kwestii stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II UK 148/09 opubl. w LEX nr 577847, zgodnie z którym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I Instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia. A to dlatego, że sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z natury rzeczy nie ma wpływu na wynik sprawy jako, że uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Zatem niemożność przeprowadzenia takiej kontroli miałaby miejsce, gdyby sąd odwoławczy nie był w stanie dokonać oceny toku wywodu, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286, z dnia 30 września 2008 r., II UK 385/07, Lex nr 741082, z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie ma zaś miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy dostatecznie spełniają funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Sąd Rejonowy wskazał podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, wymienił dowody, na których się oparł ustalając stan faktyczny, wyjaśnił również podstawę prawną wyroku. Nie ulegała przy tym wątpliwości Sądu, iż u podstaw częściowego oddalenia powództwo legła konstatacja o niedozwolonych postanowieniach umownych o których mowa w art. 385 k.p.c. Wskazać należy, że Sąd Rejonowy orzekający w niniejszej sprawie, jedynie celem wzmocnienia siły swoich wywodów, dokonał oceny zasadności żądania powoda, obejmującego opłatę za wezwania oraz czynność windykacyjne, jeszcze w jednym kontekście, przyjmując, że opłaty te są niczym innym jak zastrzeżeniem kary umownej, czy też stanowią próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Jakkolwiek zatem uzasadnienie Sądu w tym zakresie niewątpliwie było lakoniczne, to biorąc pod uwagę główne przyczyny oddalenia powództwa, rzeczona kwestia ewidentnie miała już drugorzędne znaczenie. Treść uzasadnienia orzeczenia umożliwia zatem dokonanie kontroli toku wywodu, który doprowadził do jego wydania, a skoro tak, o naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. w niniejszej sprawie mówić nie można.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.